

det modsatte, og Raadet fandt denne Anmodning vel begrundet.

Naar der i det femte Ændringsforslag foreslaas, at Dagpengene skal beregnes efter den virkelige Aarsløn for Personer over 60 og under 18 Aar og ikke efter Minimumsløn, henholdsvis 600 og 1200, saa er det vist rigtigt for de gamles Vedkommende. For Børn vil det samme gælde. Men for unge Mennesker er det noget anderledes; i Tilfælde, hvor et ungt Menneske f. Eks. gaar hjemme og hjælper Forældrene, fordi disse daarligt har Raad til at betale en fremmed fuld Løn, og maaske arbejder uden Løn eller for en ganske lille Løn, eller i Tilfælde, hvor et ungt Menneske under 18 Aar gaar som Lærling for saa godt som ingen Løn, tror jeg, der vil kunne gøres Uret. Jeg er ikke vis paa, at der ikke skulde ændres noget i Forslaget paa det Punkt.

§ 13 og § 17 angaar Ændringer i § 50 og § 71. De sætter den forsikringsberettigedes Løngrænse op til 9 000 Kr. fra henholdsvis 3 000 og 2 000 i Industriafdelingen og Landbrugsafdelingen. § 15 foreslaar, at Løngrænsen skal slettes overfor Fiskere. Det er ikke et Spørgsmaal, som har stor Betydning for Arbejdsgiverne, idet det kun er en forholdsvis lille Part, der kommer op paa de høje Lønninger. Men mig forekommer det, at 9 000 Kr. er en uheldig Grænse, selv om der kan henvises til, at den svenske Lovgivning har sat 9 000 Kr. som Maksimumsløngrænse for dem, der der er berettigede til at forlange Erstatning af Arbejdsgiverne. Naar man skal sætte en Grænse, skulde den efter min Mening sættes ved dem, der er saa højt lønnede, at det maa findes naturligt, at de forsikrer sig selv, og jeg tror, at smaa næringsdrivende, f. Eks. smaa Landbrugere, vil føle sig lidt frastødt ved, at denne Grænse skal sættes ved 9 000 Kr., medens jo i mangfoldige Tilfælde de, som staar med Forsikringspligt ikke blot overfor sig selv, hvis de vil forsikres, men ogsaa overfor deres Arbejdere, kun vil have en lille Brøkdels deraf i Indtægt. Derfor finder jeg, vi skulde overveje, om vi ikke skulde forandre den Grænse; og hvis vi ikke gør det, saa forekommer det mig, at det vilde være mere hensigtsmæssigt og mere logisk helt at slette den ligesom overfor Fiskerne. De, som kommer over 9 000 Kr., vil blive saa faa, at det ikke kommer til at spille nogen betydelig Rolle i Praksis for dem, som skal bære Byrden ved Forsikringen; og paa den anden Side vilde vi undgaa

at sætte dette Tal, som jeg i alt Fald for mit Vedkommende har ondt ved at forliges med, og saa blev det Princip, der selvfølgelig ligger til Grund for Forslaget, at den, der arbejder for andre, skal være forsikret i sit Arbejde, fuldt og helt gennemført.

§§ 14 og 18 angaar Ændringer i Lovens §§ 53 og 74, hvorved Grænsen for Retten til at tegne frivillig Forsikring med Statstilskud og for Ydelsen af Statstilskud til Nedsættelse af Præmien forhøjes med 600 Kr., fra 1 200, 1 500 og 1 800 Kr. til 1 800, 2 100 og 2 400 Kr., henholdsvis paa Landet, i Købstæderne og i København. Under Hensyn til Pengenes synkende Værdi er der vistnok ikke meget at indvende herimod.

§ 16 er den Ændring, hvorved der sker den største Forandring i den bestaaende Lov, bortset fra de Bestemmelser, som vedrører Satsene. Den gaar ud paa en ret betydelig Forandring af § 66, som omhandler Fiskeriet. Det er et Forslag, som jeg ved, at Arbejderforsikrings-Raadet har arbejdet ret indgaaende med; der har været mange Vanskeligheder ved at træffe en Ordning, som baade kunde tilfredstille Fiskerne og tillige i teknisk Henseende kunde findes fornuftig og forsvarlig. Det forekommer mig, at de Ændringer, som her er foreslaaede, gaar i den rigtige Retning. Det er i Øjeblikket saadan, at de, der driver Fiskeri med Smaaskibe under 4 Tons, ikke har Forsikringspligt, men baade de og deres Arbejdere har Ret til frivillig Forsikring. Fra Fiskeriforeningens Side har der været et stærkt Ønske om en Ændring i disse Bestemmelser. Det viste sig nemlig, at den Adgang til frivillig Forsikring, der aabnes, ikke er blevet udnyttet i den Udstrækning, det kunde være ønskeligt. Fra Fiskeriforeningens Side er der derfor fremsat Ønske om, at der maa blive paalagt tvungen Forsikring, ikke blot for dem, der beskæftiger fremmed Arbejdskraft overfor denne, men ogsaa for de vedkommende selv. I det hele og store tror jeg, at det er fornuftige Ændringer, der er foreslaaede. Jeg er ikke i den Grad inde i Fiskeriets Forhold, at jeg kan udtale mig om Enkeltheder; men der vil jo blive Lejlighed til at overveje de forskellige Spørgsmaal nøjere i et Udvalg.

Det er meget store Forhøjelser, her er Tale om, som vel vil forhøje Byrden for Arbejdsgiverne til omkring det dobbelte; og vi kan ikke se bort fra, at der er mangfoldige Arbejdsgivere, som paa ingen Maade kan siges at være økonomisk bedrø stillede end mange af dem, overfor